

MUINASJUTUD

Mario Pulver

Kuidas kass andeks andis.....	2
Kuidas ripsmekarv soovi täitis.....	3
Kuidas kuu kippus päikeseks.....	4
Kuidas vasikas vastuseid otsis.....	5
Väike unine näitlejanna.....	6
Pilvepüüdja.....	7
Muidumaa.....	8
Sipelgad ja linnud.....	9
Kotkast prints.....	10

Kuidas kass andeks andis

Ühel väikesel tüdrukul oli kord väike must kass, kellega tüdrukule meeldis väga mängida. Kahjuks oli tüdruk ettevaatamatu ja kass sai tihti haiget. Lõpuks ei suutnud kassike enam kiusamist välja kannatada ning ei tulnud enam tüdruku sülle magama või tema kutsumise peale jalgade ümber tiirlema. Tüdruk oli väga pahane ja solvunud.

“Tule siia!” käskis tüdruk kassi, kuid too ei pööranud peadki. Tüdruk läks kassi juurde ja lõi teda vastu nina. “Paha, paha kass!”

Kass hüppas selle peale kapi otsa ning tüdruk ei ulatanud enam teda puudutama. Vihane tüdruk läks kööki ja tõi sealt ähkides ja puhkides ühe tabureti, ronis tabureti peale ja ulatus nüüd kassini. Ta tiris kassi sabast ja hüüdis: “Tule kohe alla, paha kass!”

Kass tõmbas enda saba tüdruku käest lahti ja hüppas läbi lahtise akna õue ning lippas õunapuu otsa. Tüdruk jooksis talle õue järgi ja proovis puu otsa ronida, kuid ei suutnud.

“Tule kohe alla!” nõudis väike tüdruk, aga kass ei pööranud peadki. Tüdruk hüppas tema poole, aga ei ulatanud kohe kuidagi kassini.

“Tule alla!” jonnis tüdruk, aga kass keris end vaid mugavamalt õunapuu oksa peale kerra.

Tüdruk jooksis nuttes tuppa ja läks ema juurde. “Emme, kass ei tule minu juurde!”

“Miks ta siis ei tule?” küsis ema imestunult. “Te saate ju omavahel nii hästi läbi.”

“Kass jooksis ära, kui ma temaga mängisin ja ei tule nüüd puu otsast alla!” kurtis tüdruk.

“Äkki sa tegid talle haiget?” küsis ema.

“Ei!” oli tüdruk kindel.

“Ei tirinud teda sabast?” uuris ema.

“Võib-olla natukene,” tunnistas tüdruk.

“Ei teinud talle liiga kõvasti pai?” küsis ema.

“Võib-olla natukene,” arvas tüdruk.

“Ei löönud talle kogemata nina pihta?” manitses ema.

“Võib-olla natukene,” ei olnud tüdruk kindel.

Ema vangutas pead. “Kassike sai ju haiget, kallid laps. Kindlasti on ta sinu peale solvunud ja sa peaksid tema käest andeks paluma.”

Väike tüdruk jooksis õue ja nägi, et kass oli ikka veel kõrgel õunapuu otsas. “Palun tule alla!” palus tüdruk, aga kass ainult vaatas teda korraks. Tüdruk läks nuttes tuppa ning heitis end oma voodi peale. Äkki ta kuulis, kuidas keegi pehme ja karvane maandus aknalaua ning hüppas seejärel kapi otsa. Tüdruk tõstis pilgu ja nägi oma kassikest kapi peal piilumas.

“Palun andeks!” ütles tüdruk anuvalt, aga kass ei tulnud kapi otsast alla. Tüdruk langetas kurvalt pea, kui ta järsku kuulis, et keegi pehme ja karvane maandus voodi peal. Tüdruk vaatas ruttu kõrvale ja nägi kassi voodi otsas istumas.

“Ma luban, et ma ei tee sulle enam kunagi haiget,” töötas tüdruk, aga kass ei tulnud tema juurde. Tüdruk peitis nukralt pea patja, kui ta äkki tundis, kuidas kellegi pehme ja karvane käpp tema põske silitas ning üks pehme, karvane ja soe kera ütles: “Mjäu.”

Tüdruk silitas kassi õrnalt vastu ja nad mängisid edaspidi jälle alati koos.

Kuidas ripsmekarv soovi täitis

Maril tuli üks ripsmekarv lahti ja kukkus tema põsele. Ema võttis ripsmekarva tüdruku põselt ära ja hoidis seda oma sõrmede vahel.

“Soovi midagi,” ütles ema.

“Miks ma peaks midagi soovima?” imestas Mari.

“Kui sa mõtled mingi soovi peale ja puhud ripsmekarva lendu, siis läheb sinu soov täide,” õpetas ema.

“Kuidas ta seda teeb?” küsis Mari.

“See on saladus,” naeratas ema. “Soovi nüüd ja puhu mu sõrmedele.”

Mari mõtles kaua, mida soovida. Mis oleks see üks asi, mida ta maailmas kõige rohkem tahaks? See üks asi, mida ta oli endale alati igatsenud?

Mari mõtles ja mõtles ning mõtles siis lõpuks välja. Ta sulges silmad ja puhus ema sõrmedele. Ema lasi puhumise hetkel sõrmed lahti ja ripsmekarv lendas koos Mari hingeõhuga minema.

Tuuled ja tuulekesed puhusid Mari ripsmekarva põrandalt põrandale, laualt aknalauale ja aknast välja, muru mööda üha edasi ja edasi. Ripsmekarv hulpis tuulepuhangute käes nagu väike laev tormisel merel. Mööduvad autod, linnud ja inimesed tekitasid õhukeeriseid, mis pillutasid ripsmekarva ikka edasi ja edasi.

Tuulehood kandsid ripsmekarva jõkke veepinnale ja ta ujus otse mereranda. Seal võtsid lained ripsmekarva oma hoolde ning ujutasid teda maailmamerele. Päike loojus ja kuu tõusis, tähed vaheldusid pilvedega, aga ripsmekarv ujus ikka veel üksiku, tibatillukese musta täpina lõputul sinihallil ookeanil.

Tuli suvi, siis sügis ja ka talv ning ripsmekarv seilas mööda üksikutest palmisaartest, vägevatest vaalaparvedest ja hiiglasuurtest jäämägedest. Maailmameri õõtsus tõusude ja mõõnade rütmis ja ripsmekarv õõtsus kaasa.

Lõpuks jõudis ta otse ookeani keskele, sinna, kus vesi oli kõige sügavam. Ripsmekarv laskus veepinna alla ja hakkas koos keeristega ujuma ookeani põhja. Sillerdavas vees pinna lähedal oli ripsmekarva veel näha, kuid varsti kadus ta jääkülma pimedusse, kui ta liikus ikka sügavamale ja sügavamale. Ookean oli väga sügav ja ripsmekarv laskus öid ja päevi, enne kui ta jõudis lõpuks päris põhja, kus maailma algusest peale puutumatusena seisnud kivirahnude vahel hõljus Soovide Täitja.

Ripsmekarv ujus ühe Soovide Täitja tohutu kõrva juurde ja sosistas sinna Mari soovi. Soovide Täitja naeratas väga aeglaselt - ja see naeratus oli suurem kui Saaremaa - ning lausus kõmisedes: “See soov saab täidetud.” Tema hääl oli nii madal ja vali, et ookeani pinnal seilavad kalurid kuulsid vete põhjast võimsat mürinat ja kartsid, et kusagil on toimunud maavärin.

Ripsmekarv aga laskus rahulikult Soovide Täitja lõputusse rüppe ja jäi sinna igavesele unele.

Tema oli oma töö teinud.

Kuidas kuu kippus päikeseks

Kuu oli palju kordi öösel tõusnud ja tähtede keskel paistnud, kuid talle tundus ikka, et päike paistab palju eredamalt ja toredamalt. Kuu oli päikese peale kade, sest kui päike paistis, siis oli valge ja soe ning inimesed õhkasid rahuolevalt: “Küll on ilus”.

Kuu otsustas, et tema tahab ka kuulda, kuidas öö on kaunis. Nii ta siis tõusiski ühel ööl voodist ja säras heledalt nagu päike. Aga kuu ehmatuses ei öelnud keegi talle midagi ilusat. Otse vastupidi.

Metsloomad, kes olid harjunud videvikuhämaruses tõusma ja jalutama minema, olid väga üllatunud. “Miks on nii valge?” küsisid siilid ja jänessed. “Kui me niimoodi jalutama läheme, siis näevad meid rebased ja öökullid ning muud kiskjad, kes on harjunud meie peale jahti pidama.”

“Tõsi ta on,” tunnistasid rebased ja öökullid. “Aga meie silmad on liiga tundlikud selleks, et me endale niimoodi süüa leiaks. Meile on vaja pimedust.”

Inimesed, kes olid väsinult õhtul magama heitnud, ei leidnud und. “No miks on väljas nii valge?” imestasid nad. “Me ei saa niimoodi magada.”

Särava kuu juurde tuli unine taevas. “Mis siin juhtus?” küsis taevas pahaselt. “Miks sa särad?”

“Ma tahan ka olla ilus ja valge,” vastas kuu trotslikult. “Ma tahan ka valgustada ja soojendada ning kuulda seda, kuidas minu ajal on metsad kuldsed, meri sädelev ja inimestel hea tuju.”

Taevas ohkas. “Kallis kuu – kas sa siis ei mõista? Sa tahad midagi sellist, mis on mõeldud päikesele ja kadestad seda, mida tema puhul armastatakse. Aga sa ei märka, et ka sinul on oma sõbrad ja ka sind hinnatakse.”

“Kuidas nii?” imestas kuu.

“Vaata,” ütles taevas. “Kuuvalguses muutuvad metsarajad hõbedaseks. Lumi kumab üle kogu maa. Järved ja mered sillerdavad nagu neile oleks kukkunud tähed. Loomade tundlikud silmad näevad kaugele ja samas on jänestel ning siilidel võimalik end kiskjate eest pimedusse peita. Inimestel on hea magada, sest väljas on pime.”

Kuu lasi pea norgu, sest ta sai aru, et taeval on õigus. “Aga mulle meeldis ilus olla,” tunnistas kuu nukralt. Taevas võttis ta õlgade ümbert kinni.

“Sa võid ka edaspidi ilus olla. Paista kuldselt või hõbedaselt. Ole täiesti nähtav või kata ennast osaliselt maskiga. Mängi pilvedega peitust. Ja kui väljas on külm, siis võta endale ümber üks kuldne kuma.”

Kuu silmad löid särava. “Kas ma tõesti tohin paista nagu päike?”

“Mitte täpselt nagu päike,” vastas taevas. “Aga sa võid külmal ööl kumada, nagu sul oleks ümber kiired. Siis sa oled peaaegu nagu päike, aga sa ei sega loomade elu ja inimeste und. Sobib?”

“Sobib!” hüüdis kuu õnnelikult. Edaspidi paistis ta jälle nii, nagu varem. Külmal sügisööl või talveõhtul aga kumas kuu vaikselt, otsekui oleks tema kuldse kere ümber olnud päikseline sära.

Kuidas vasikas vastuseid otsis

Elas kord üks punakirju vasikas, kes sündis suure lehmakarja. Ta oli veel noor ja uudishimulik ning kui ta kuulis, kuidas teised lehmad tema ümber tegid “Ammuu!”, siis ta küsis neilt:

“Mis oli ammu?”

Teised lehmad ei saanud aru.

“Mis peab siis ammu olema?” küsis üks vana pruun lehm imestunult.

“Noh, kui te kogu aeg ütlete, et ammu ja ammu, siis mina tahangi teada, et mis see ammu oli?” küsis noor punakirju vasikas.

Teised lehmad vaatasid üksteisele otsa ja kehtasid õlgu.

“Ei tea, me oleme alati niimoodi ammunud.”

Vasikas vangutas pead.

“Ja teid ei huvitagi, mis oli ammu?”

Teised lehmad kehtasid uuesti õlgu. Punakirju vasikas otsustas selle peale minna talu juurde vastuseid otsima.

Taluõues lakkus kass parajasti piima ja vaatas ühe silmaga, kuidas koer lesib päikeselaigus.

Kui kass nägi, et karjamaalt läheneb neile punakirju vasikas, tõstis ta üllatunult pea ja märkis koerale:

“Näu, kes tuleb.”

Koer pööras end külalist vaatama. Kui vasikas jõudis õue, jäi ta ebalevalt seisma.

Päikeselaigus lebas suur kahune koer, kes põrnitses teda paksude kulmude alt. Räästa all seisva piimakausi kõrval istus mustakirju kass, kes piidles vasikat imestunult.

“Mis sina siit otsid?” küsis koer.

Vasikas tonksis sõraga vastu maad.

“Ma tahtsin ühte asja küsida.”

“Küsi siis,” soovitas kass.

“Ma tahtsin teada, et mis oli ammu?”

Koer ja kass vaatasid vasikat arusaamatu pilguga.

“Noh, teised lehmad ütlevad kogu aeg, et “Ammu!” ja “Ammu!”. Ma tahtsin teada, et mis oli ammu?”

Koer muigas.

“Ammu oli auh ja kuulsus.”

Nüüd vaatas vasikas teda arusaamatult.

“Teil, lehmadel, oli ammu hea elu,” seletas kass. “Eks su sõbrad vist igatsevadki selle järele.”

“Millal see hea elu meil veel oli?” imestas vasikas.

“Ammuuuh!” möirgasid lehmad karjamaal.

Väike unine näitlejanna

Ühes suures, tolmuses ja varjulises teatris elas kord väike unine näitlejanna. Kõik teised näitlejad ja näitlejannad läksid alati peale etendust teatrist koju, aga väike unine näitlejanna jäi teatrisse. Kui ta oli etenduse lõpus publikule kummardanud ja naeratanud, läks väike unine näitlejanna lavalt ära, otsis mõne vaikse teatrisopi ja keris ennast kerra.

Väike unine näitlejanna magas nagu kass mõnikord vanadel, kriiksuvatel tellingutel, mõnikord umbses parukalaos, mõnikord aga hoopis teatri all olevates hiiglapikkades keldrikäikudes, kus vedeles igasugust kila-kola, mida teatris oli kunagi kasutatud. Väikesele unisele näitlejannale meeldis keldrikäikudes, sest seal sai ta magada täiesti häirimatult ja tema ümber olid ainult tummad dekoratsioonid etendustest, kus olid mänginud kaunid näitlejannad, kes elasid ammu enne väikese unise näitlejanna sündi.

Teinekord proovis väike unine näitlejanna enne unne suikumist mõnda vana kostüümi, mida kuulsad näitlejannad olid kunagi kandnud. Siis kujutas väike unine näitlejanna ette, et ta on ka Lumekuninganna või Punamütsike või Saabastega Kass. Kõige rohkem meeldiski väikesele unisele näitlejannale Saabastega Kassi kostüüm, sest kui ta niimoodi haigutades peegli ees seisis, siis tundus väikesele unisele näitlejannale, et ta ongi üks teatrikass, kes magab päikselaikudes ja varjulistes soppides.

Väikest unist näitlejannat ei seganud see, et teater peale igat etendust tühjaks jäi. Ta ei kartnud põrmugi, kui kõik olid saalist lahkunud ja publik oli oma mantlid ja joped kätte saanud ning koju läinud. Teater oli suur ja tühi ja koridorid kahisesid vaikselt, aga väike unine näitlejanna ei kartnud teatrit. Talle meeldis vaikne maja, kus seintel olevad teatrimaskid näisid talle silma pilgutavat, kui väike unine näitlejanna endale uut magamispaika otsis.

Kui õues tõusis kuu ja linnud olid läinud magama, nägi ka teatrimaja, et väike unine näitlejanna oli tõmmanud ennast kerra mõne eesriide varju või suure teatrijuhi kuju jalamile või orkestriauku – otse noodipuldi kõrvale. Teater katsus vähem naksuda ja nagiseda, et mitte väikest unist näitlejannat üles ajada. Eesriided tõmbasid iseennast hellalt väikesele unisele näitlejannale peale nagu tekk ja ühe viiulimängija istmepadi nihkus hopsates väikese unise näitlejanna pea alla padjaks.

Väike unine näitlejanna magas rahulikult teatri kaisus. Õhtul oli teda ootamas järjekordne etendus ja väike unine näitlejanna nägi etendusest värvilisi unenägusid.

Pilvepüüdja

Ühes päikselises metsas, keset taevasse kõrguvaid puid, asus sädeleva veega metsajärv. See oli suur ja lai järv ning tema kaldad olid pehmed ja samblased. Kalda peal istus alati üks väike haldjas, kes loopis õngekonksu vette.

“Keda sa püüad?” küsisid teised haldjad. “Kas ahvenakala?”

“Ei,” vastas väike haldjas, tõmbas õngeridva uuesti tahapoole nii, et konks veest välja tuiskas ja heitis siis konksu jälle vette tagasi.

“Püüad särjekala?” uurisid teised haldjad.

“Ei,” vastas väike haldjas, silmitses veepinda ja ujutas õngekonksu hoolikalt vasakule ja paremale.

“No aga ehk püüad lutsukala?” ei jätnud teised väikest haldjat rahule.

“Ei,” vastas väike haldjas, kiigutas õngeritva hellalt üles-alla ja jälgis seda, kuidas õngekonks vee all hõljus.

“Kindel see – sa püüad räimekala,” otsustasid teised haldjas.

“Ei,” vastas väike haldjas jälle ja vaatas süvenenult järvevett.

Teised haldjad said pahaseks. “Siis sa ei püüagi kedagi!”

“Püüan,” vaidles väike haldjas vastu. “Ma püüan pilvi.”

“Kuidas sa neid püüad?” küsisid teised haldjad imestunult.

“Väga lihtsalt – heidan õngekonksu vette ja katsun seda pilve peale sokutada,” seletas väike haldjas.

Teised haldjad vaatasid üksteisele segaduses otsas ja sügasid kukalt. “Aga kuidas sa tirid nad veest välja? Kas proovid konksu mõne pehmema pilvemügara taha kinni tõmmata?”

Väike haldjas kergitas imestusest kulme. “Miks ma peaksin tahtma pilve veest välja tõmmata? Kas poleks parem lasta neil vabalt otse vee ja taeva vahel sõuda?”

“Aga miks sa neid siis püüad?” küsisid teised haldjad arusaamatult.

“Ma tahan oma konksu mõne pilve taha kinni saada, et pilv hoopis mind otse taevasse tõmbaks,” vastas väike haldjas.

Muidumaa

Kalle mängis oma toas ja see läks üha rohkem segamini. Mänguasjad olid pilla-palla. Kaisuloomad katsid kogu põrandat. Mänguautod olid sõitnud igasse toa nurka.

Kui Kalle ema tuli tuppa, ehmus ta ära.

“Kes on toa nii segamini keeranud?” kurjustas ema.

“Mina mitte,” ütles Kalle kiiresti.

Ema vangutas pead. “Tee kõik kohe korda, muidu ma...” ütles ema pahaselt ja läks minema.

“Muidumaa?” küsis Kalle üllatunult, aga ema oli juba teises toas ja ei kuulnud teda.

“Mis on Muidumaa?” imestas Kalle omaette.

Muidumaa... Muidumaa...

Kalle pani silmad kinni. Kui ta need uuesti lahti tegi, nägi ta enda ees tohutuid prügimägesid. Igal pool ümberringi kõrgusid terved asjade kuhjad, mis ulatusid kõrgemale kui Kalle maja. Ühel prügikünkal lesis mingi mehike.

Kalle kõndis tema juurde, komistades tee peal mängukaru, katkise tooli ja pooleldi tühjade lehtedega raamatu otsa.

“Kes sina oled?” küsis Kalle.

Mehike kehtas õlgu. “Ma ei tea. Ei huvita.”

“Kuidas siis ei huvita? Kas sa ise ei tea, kes sa oled?”

Mehike kehtas jälle õlgu. “Minu vanemad ei viitsinud mulle nime panna.”

“Ei viitsinud?” imestas Kalle.

“Jah,” ütles mehike asjalikult.

“Aga miks sa ise endale nime ei pane?”

“Ma ei viitsi.”

“Imelik...” ütles Kalle ja vaatas enda ümber. “Miks siin on igal pool prügimäed?”

“See ei ole prügi,” vastas mehike solvunult. “Need on kõik täitsa terved asjad. Näiteks see mängukaru, mille peal sa tallusid, kuulub Merikesele.”

“Aga miks ta sellega ei mängi?” küsis Kalle.

“Ta ei viitsi.”

“Või nii,” imestas Kalle. “Kas see katkine tool on ka Merikese oma?”

“Ei, see on Peetri tool. Ta tegi selle kogemata katki ja andis isale parandada,” teatas mehike.

“Noh ja miks see siis on ikka veel katki?”

“Isa ei viitsi parandada,” kehtas mehike õlgu.

“Tohoh,” vangutas Kalle pead. “Ja see pooleliolev raamat?”

“Üks kirjanikuonu hakkas seda kirjutama.”

“Ja ei kirjutanud lõpuni?” küsis Kalle.

“Ei, ta ei viitsinud.”

Kalle pani käed puusa. “Küll teil on siin laisad inimesed! Mis koht see on selline?”

“See on Muidumaa,” teatas mehike.

Kalle ei osanud enam midagi arvata. Ta pani silmad uuesti kinni ja tegi need mõne aja pärast lahti.

Ta oli jälle oma toas, mänguasjade keskel.

Kalle koristab toa ära ja pani mänguasjad oma õigele kohale.

Kui ema tuli tuppa tagasi, hüüatas ta üllatusest: “Noh, kuidas see kõik sai nüüd nii korda?”

“Ega see pole siin mingi Muidumaa,” ütles Kalle uhkelt.

Sipelgad ja linnud

Kõrgel puudevõrades asus lindude linn. Seal ei olnud maanteid, kuna linnud oskasid lennata, kuid seal olid pesadest majad, mis asusid erinevatel okstel. Linnud lendasid oma askelduste käigus ühelt puult teisele ja enamasti oli võrades tihe liiklus.

Liikluse käigus võib aga esineda liiklusõnnetusi. Ühel päeval pörkas üks linnuke teisega otse kahe võra ristumiskohal kokku ja kukkus alla maapinnal.

Ta potsatas pehmele samblakattele ja lebas seal mõnda aega, kuna tema pea käis saadud löögist ringi.

Kui lind oli ennast kogunud, vaatas ta enda ümber. Ta polnud kunagi maapinnal käinud, sest tema ajas oma asju puudelatvades. Seal oli tema kool ja toidupood, sõprade pesad ning oksad, kus lihtsalt lösutada ja juttu ajada.

Maa peal tundis lind end imelikult. Sammal oli küll mõnusalt pehme, kuid linnule tundus, nagu ta oleks ühe väga-väga suure oksa peal ja ta tundis ennast järsku väga väiksena.

“Kuule, mine eest!” käskis järsku mingi väga nõrk, aga üsna kuri hääleke.

Lind vaatas ehmunud maapinnale. Seal ruttasid samblatuttide vahel sipelgad, kes jooksid üksteise järel tema poole. Tundus, et lind oli maandunud otse sipelgate kiirtee peale.

“Kuuled või?” kärkis kõige ees olev sipelgas, kes oli jäänud linnu jalge ette seisma. Sipelga tundlad värisesid ärritusest ja kannatamatusest.

“Sa oled tee peal ees, mine kõrvale!”

Lind vaatas arusaamatult enda ümber - sammalt oli ju igal pool veel. “Miks te minust mööda ei lähe?” küsis lind.

“Sest sina oled meie maantee peal ja meie ei pea sinu pärast nii pikka ringi tegema!” pahandas sipelgas.

Lind vaatas sipelgate joru. Tundus, et nad tassivad seemnekaupa ühte tervet männikäbi. Iga sipelgas oli võtnud ühe käbiseemne ja kandis seda pea kohal. Kaugemal männi all oli näha veel käbisid.

“Äkki ma aitan?” pakkus lind.

“Kuidas?” küsis sipelgas imestunult. “Tule lihtsalt eest ära ja ongi kõik.”

“Ma võin tuua käbid ise ära ja te ei pea neid niimoodi seemnekaupa tooma,” vastas lind.

Juhtsipelgas kallutas pea viltu ja põrnitses lindu umbusaldavalt. “Oled kindel või? Miks sa peaks meid aitama?”

Lind kehtas tiibu. “Mulle on käbi toomine palju lihtsam.”

Sipelga nägu läks rõõmsamaks. “Noh, siis küll,” ütles ta rahunenult ja isegi naeratas. “Eks me võime sulle vastu ka ju midagi pakkuda. Sulle mesi meeldib?”

“Muidugi!” ütles lind üllatunult. “Kas teil on mett?”

Sipelgas osutas tundlaga puude alumiste lehtede poole. “Meil on terve meekasvandus. Muudkui korjame lehetäidelt magusat nestet. Sina too meie pesakoonuse juurde käbisid, meie anname sulle vastu mett. Kuidas kõlab?”

“Väga hästi!” kiitis lind ja lendas käbisid tooma.

Kui ta õhtul saabus kodusesse linnulinna, ootas teda ees murelik sõber, kellega ta oli hommikul kokku põrganud.

“Kuule, anna andeks,” ütles murelik sõber. “Ei pannud sind hommikul tähele, unustasin parema tiiva reegli ära. Ega sa väga haiget ei saanud? Kuhu sa üldse kadusid?”

Lind pühkis noka sulgedesse puhtaks ja naeratas laialt. “Käisin mett toomas!” Ta ulatas sõbrale meepurgi.

Sellest ajast peale käis puuvõrade ja samblasel maapinnal kõrguvate sipelgakuuhjade vahel elav koostöö. Öösiti tilkus puuvõrast mett ja sipelgapesadest kostis männikäbide krõmpsumist.

Kotkast prints

Kõrgete mägede ja laiade merede taga asus suur kuningriik, mida valitses vana ja väarikas kuningas. Ta oli väga rahul oma eluga, sest nii talupojad kui ka aadlikud armastasid ja austasid teda ning tegid talle tema sünnipäeval suurepäraseid kingitusi: talupojad tõid ahjusooja leiba, suuri punapõskseid õunu ja magusat mõdu; aadlikud aga kinkisid haldjate poolt ämblikuvõrgust tehtud peeneid kindaid, päkapikkude poolt sepistatud läikiva teraga mõõku ja gnoomide poolt meisterdatud ehteid.

Kuningas oli väga õnnelik, kui ta seisis oma imeilusa valgest marmorist palee rõdul ja vaatles suurt parki, kus jooksid ringi metsloomad ning lendasid ringi metslinnud. Kuningas oli väga rikas ja ta tegi kõik, et tema palee oleks kauneim kogu maailmas. Aga üks asi pani kuningat muretsema – tema poeg, noor prints, oli tihtilugu kurva näoga ning ei tundnud ennast inimeste hulgas hästi.

Prints jalutas tihti kuninga pargis ja vaatas igatsevalt linde, kes puude kohal lendasid. Kuningas muretseks printsi pärast, sest ta tahtis, et ka tema poeg oleks õnnelik ja seepärast korraldas kuningas vägevaid pidusid ning balle, et printsi lõbustada. Kuid printsi ei liigutanud osavad muusikud ega ajanud naerma naljakad õuenarrid, teda ei huvitanud ilusad neiud, kes teda tantsima palusid. Prints tundis ennast hästi ainult kuninga pargis, loomade ja lindude keskel ja see tegi kuninga kurvaks. Aga kuna ta oli tark kuningas, siis ei keelanud ta oma pojal pargis jalutada ning lootis lihtsalt, et prints kunagi ka inimeste hulgas ennast hästi tundma hakkab.

Prints oli noor ning üksildane. Talle meeldis omaette pargis kõndida ja hirvede ja jänestega vestelda ning metslilli nuusutada ja metsmaasikaid korjata. Kuninga park oli printsi parim sõber, sest puud kohisesid rahulikult ja ojakesed vulisesid julgustavalt kui prints nendest mööda kõndis.

Õösiti, kui prints mõnikord parki hiilis, sädelesid puuvõrde vahel tillukesed tähetäpid ja kuu, mis oli otsekui kuldmünt, heitis oma valgust tasahilju vulisevatele ojakestele. Paljud loomad ja linnud magasid öösel, aga öökull oli alati ärkvel ja tervitas printsi rõõmsa “uhhuuga”. Prints naeratas ja kummardas öökullile tervituseks vastu. Pargis elasid printsi sõbrad.

Ühel päeval jalutas prints jälle pargis tuttavaks saanud radadel, kui ta järsku märkas ühte väikest teed, mida mööda ta varem polnud kunagi käinud. Uudishimulikult läks prints mööda rajakest tihedamale pargi sisse, vaadates imestusega enda ümber. Ta polnud siin pargi osas kunagi olnud, siin oli mets palju tihedam kui mujal. Metskitsed piidlesid printsi aralt puude vahelt kui ta neist mööda läks ja oravad sädistasid printsi pea kohal puudeokstes. Tee läks üha edasi ja edasi, kuni lõppes äkki laia ja selge veega tiigi ees.

Prints, kes oli juba väsinud, istus tiigi kaldale ning jõi kristallselget ja jääkülma vett. Ühtäkki tundus talle, et keegi liigutas end tiigis ja ta hüppas püsti ning taganes. Veest pistis pea välja kõige ilusam neiu, keda prints eales näinud oli. Neiu kuldsed juuksed langesid ta paljastele õlgadele ning tema jalgade asemel oli sillerdavate soomustega kalasaba.

“Merineitsi...” sosistas prints üllatunult. Ta ei olnud kunagi merineitsisid näinud, kuid õuelaulikud rääkisid tihti muinaslugusid sügaval merepõhjas elavatest imekaunitest neidudest, kellel on kalasaba jalgade asemel. Merineitsi vaatas printsi kurvast ning ohkas.

“Kas ka sina oled tulnud minu üle naerma, poiss?” Prints kohkus.

“Ei, miks ma peaksin sinu üle naerma, sa oled ju nii kaunis?” Merineitsi silmist voolasid pisarad.

“Kui mind kalurite poolt kinni püüti ja siia toodi, siis naersid nad mu saba üle ja lubasid mind pannil ära praadida!”

“Millal sind kinni püüti?” küsis prints ja merineitsi vaatas igatsevalt kõrvale.

“Alles eile, kui ma koos delfiinidega lainetes mängisin. Ma olin nii vallatus mänguhoos, et ei märganudki kui võrk mu peale langes ja mind vangistas. Kalurid tirisid võrgu paati, sidusid mind kinni ja tõid siia, kuningale kingituseks. Mind pandi sellesse tiiki, aga ma tunnen end siin vangina.”

Merineitsi ohkas jälle raskelt ning tema kristalsed pisarad sädelesid õhtuse päikese käes. Prints tundis vaesele neiule kaasa, sest ka tema oli kui vang palees. Ta oleks tahtnud lennata koos

lindudega taevavõlvi all, kuid ilma tiibadeta oli see võimatu.

“Ma tahaksin ka siit ära,” tunnistas prints merineitsile.

“Aga lähme koos!” hüüdis merineitsi. “Vii mind merre tagasi ja me mängime koos lainetes!”

Prints langetas pea. “Ma ei oska ju lennata,” kurtis ta.

“Kas siis selleks on tiibu vaja?” küsis merineitsi kavalalt. “Võlurid lendavad ju ilma tiibadeta!”

Prints muutus rõõmsaks. Muidugi, isegi kuninga õuemaag, kes elas kõrges tornis pargi äärel, oskas lennata oma võlukunsti abiga. Õuemaag oli pärit kaugelt idast, kus elasid salapärased inimesed, kes teadsid iidseid tarkusi ning oskasid kõigest enda ümber leida võlujõudu.

“Ma päästan sind ja ennast, merineitsi! Oota mind!” hõiskas prints ja jooksis tagasi. Ta lippas läbi pargi, linnud erutunult sädistamas tema ümber ja jõudis lõpuks hingeldades õuemaagi mustast kivist torni juurde ning koputas uksele. Vana õuemaag, habe juba valge ja selg küürus aastate raskusest, avas noorele printsile ukse ning rõõmustas tema nägemise üle.

“Sa oled alati teretunud minu torni, noor prints!” ütles õuemaag kummardades. “Kuidas ma saan sind aidata?”

Prints seletas õhinal: “Ma tahan lennata, vägev võlur! Aita mind!”

Õuemaag naeratas. “Lennata koos lindudega? See on raske, aga kui sa hoolikalt tähele paned, saan ma sind aidata. Tule koos minuga!”

Ta juhatas printsile oma torni ning hakkas pikast keerdreppist üles astuma. Prints vaatas, suu ammul, kui nad möödusid treppi mööda minnes õuemaagi tornis olevatest tubadest.

Ühes toas nägi ta kõige imelisemaid lilli - suuri hommikukastest pärlendavaid punaseid roose, õhkõrnade õitega kuldseid tulpe, vikerkaarevärvilised orhideesid.

Teises toas nägi ta kuldpuuri vangistatud värve – ta vaatas, kuidas sinine ja punane ja roheline ja valge keerlesid ja lendlesid puuris ning üritasid puurivarbade vahelt välja saada.

Kolmandas toas nägi ta suurt kristallkuuli, mille sees hõljus imeliselt kaunis tüdruk, kes sosistas talle: “Lase mind välja, poiss, ja ma viin su Imede Maale!”. Tüdruk naeratas printsile ja vaatas talle oma heleroheliste silmadega sügavalt otsa. Prints jäi tüdrukut lummatult vaatama, kuid õuemaag võttis tal käest kinni ning tõmbas ta leebelt toast eemale.

Vana õuemaag naeratas printsile ning ütles: “Ole sireenidega ettevaatlik, mu noor isand. Nad võivad su pea hõlpsasti segi ajada oma ilu ja sõnadega, kuid tegelikult soovivad nad ainult sinu inimhinge röövida.” Prints heitis veel viimase pilgu tüdrukule kristallkuulis ning nägi, kuidas neiu silmades oli viha. Prints kohkus ja kiirustas õuemaagile järele.

Nad kõndisid mööda keerdreppi, mis tundus printsile lõpmatuna, kuid siis jõudsidki nad õuemaagi torni katusele. Tuul vihises nende vahel ja sasis õuemaagi habet. Kotkad tiirlesid torni ümber ja õuemaag viipas ühe neist enda juurde. Uhke lind maandus tiibade lehvides ja jäi maagile küsivalt otsa vaatama.

“Oo, kotkas, sa oled taeva valitseja! Anna noorele printsile oma sulg, et ka tema saaks koos sinuga taeva all tiirelda!” ütles õuemaag ja kotkas tõmbas nokaga oma tiivast pika sule ning ulatas selle printsile.

“Nüüd,” ütles õuemaag printsile, “pane see sulg oma südame lähedale ja sule silmad.” Prints tegi nii ja õuemaag lausus võlusõnad. Prints tundis, kuidas ta muutus kergeks ja ta liigutas käsi. Maapind kadus tema jalge alt ja prints avas silmad. Ta ahhetas rõõmust, kui nägi, et lendab pargi kohal koos kotkastega.

Õuemaag lehvitas talle ja hüüdis: “Nüüd, mu noor isand, ole ettevaatlik, sest kui sa lendad liialt kaua, hakkab inimese elu sulle võõrana tunduma ja sa jäädkki igaveseks ajaks kotkaks!”

Prints naeris endamisi ning lehvitas õuemaagile korraks tiivaga. Vana maag ohkas ning raputas pead. Ta nägi printsile rõõmu kotkana lendamisest ning kartis, et noormees ei tulegi enam tagasi. Siiski ei jäänud õuemaagil üle muud, kui katuselt lahkuda ja oma tegemiste kallale asuda. Prints aga keerles taeva all koos kotkastega. Nad õpetasid teda taevast valitsema ja prints lendas varsti sama osavalt kui kotkad. Seejärel suundus ta merineitsi tiigi poole.

Kui merineitsi nägi printsile lendamas puude latvade kohal, hõiskas ta rõõmust, sest ta teadis, et vabads oli käega katsuda. Prints lendas tiigi kohale ning haaras merineitsi endale sülle.

“Nüüd oleme me vabad!” hõiskas prints ja lendas koos merineitsiga mere poole. Nad liuglesid taeva all ja merineitsi sosistas printsile: “Kas sa tunned vabadust? Kas sa tunned, kuidas tuul sasib su juukseid ja pilved paitavad su põske?”

“Jah!” sosistas prints vastu. “Ma tunnen!” Nad lendasid läbi pilvede ja vaatasid, kuidas all maapinnal väikesed lossid ja linnad tundusid nagu nukumajad ja kuidas suured metsad olid nagu põõsatihnikud. Maailm tundus olevat nende oma ja prints naeris õnnest.

Kui päike hakkas juba silmapiiri taha vajuma, jõudsid nad mere äärde, mis laius kõikjal kuhu silm ulatas.

“See on minu kodu, minu meri,” ütles merineitsi ja nad laskusid vee kohale.

“Pane mind vette!” palus merineitsi ning prints lasi ta lahti. Merineitsi sukeldus ja kadus vee alla. Prints tiirles vee kohal ning vaatas, kuidas merineitsi hüppas rõõmsalt lainete kohal koos delfiinidega.

“Aitäh, armas prints!” kaikus merineitsi laul üle mere ja prints naeratas. Ta tõusis taevasse ja lendas päikese suunas, vabana nagu kotkad tema ümber.

Prints ei tulnud enam kunagi tagasi. Ta jäi kotkaks, nii nagu vana õuemaag oli kartnud ning kuningas, printsu isa, oli väga kurb. Kuningas seisis nüüd igal õhtul päikeseloojangu ajal oma imeilusa valgest marmorist palee rõdul ja vaatas, kuidas kotkad lendasid kõrgel taeva all.

Kuningas ohkas, sest ta teadis, et ta ei näe oma poega enam kunagi inimesena, aga samas oli ta ka rahulik, sest ta tundis, et prints on õnnelik ja vaba. Sellepärast naeratas kuningas ja lehvitas kõrgel lendavatele kotkastele, kes paistsid justkui täpikesed taevas. Üks neist oli tema poeg, kotkast prints.